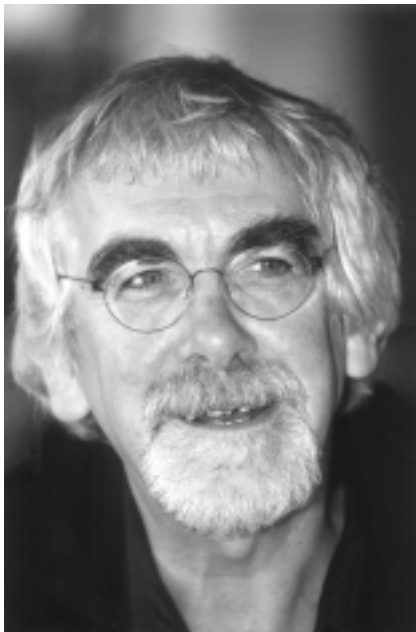

Portret Anton Nijholt

Voor de reeks interviews met ereleden hebben we deze keer prof.dr.ir. Nijholt geïnterviewd, die na prof.dr. Duparc al het langst erelid is. We zochten hem op in Enschede, vier dagen na de explosie van de vuurwerkopslagplaats S.E.Fireworks. Het Enschede waar we in terecht komen is niet het Enschede zoals je dat op een normale doordeweekse dag zou aantreffen. Het verkeer is een ramp, overal lopen cameraploegen rond en door de hele stad zie je dichtgetimmerde ramen. Het huis van professor Nijholt bleef ongedeerd, alhoewel het slechts een paar honderd meter van de opslagplaats stond. We hadden geluk dat we hem überhaupt konden treffen: Zijn wijk was pas de avond tevoren vrijgegeven. We nemen plaats op een terrasje in de desalniettemin gezellige binnenstad en vragen hem hoe hij indertijd erelid van onze studievereniging is geworden.

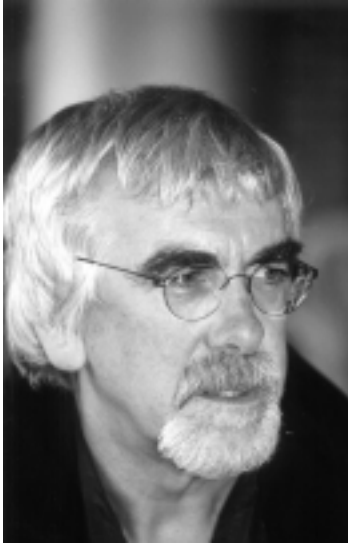
In 1974 ben ik afgestudeerd bij wiskunde en informatica, zoals dat toen heette, en het jaar daarvoor heb ik eigenlijk geheel besteed aan Christiaan Huygens als Commissaris Eerstejaars. In 1972/73 werd de vierjarige opleiding gestart, en de toenmalige decaan maakte er een prestigekwestie van dat het in Delft allemaal van een leien dakje zou lopen. Er was een studieprogramma in elkaar gezet dat echt heel schools was, waarbij iedere dag van 8.45 tot 17.30 was ingeroosterd, en ik was daar helemaal niet gelukkig mee. Ik vond dat het geen goede academische omgeving was en ik was daar op den duur zo veel tijd aan kwijt dat ik heb besloten mijn volledige jaar er aan te wijden. Dat werd blijkbaar op prijs gesteld door de studenten, in eerste instantie in tegenstelling tot de andere mensen op de faculteit. Docenten hadden in het begin zoiets van "Waar bemoeien ze zich mee?", maar uiteindelijk waren ze wel blij met de evaluaties en de enquêtes die vanuit Christiaan Huygens kwamen. We hebben dikke rapporten geschreven over onderwijsvormen en over de inhoud van het onderwijs en achteraf is men daar wel blij mee geweest. Ik denk dat al deze dingen reden zijn geweest om mij te vragen voor het erelidmaatschap. Mijn eerste reactie was: "Moet dat nou?" en eigenlijk was dat vanuit het idee dat ik het

erelidmaatschap niet echt associeer met iemand die net is afgestudeerd. Ik ben zeker in de jaren tachtig, nog vrij regelmatig naar allerlei activiteiten van CH geweest. Sinds ik in Twente zit is dat wat afgenomen, voornamelijk ook omdat het een behoorlijk stuk reizen is."

U had het net over evaluaties die u samen met anderen gedaan heeft. Hoe werden die evaluaties gedaan? Met behulp van college response groepen?

"Ja. De collegeresponsiegroepen bestonden al wel, maar hadden geen status binnen de faculteit en richtten zich bovendien slechts op één college. Verder was het ook nog eens zo dat er absoluut geen kritische houding was en dat was op dat moment juist erg nodig. Er moest naar het complete programma worden gekeken en die evaluatie had dus ook betrekking op de combinatie van leerstof en of het geheel nog studeerbaar was, dat soort zaken. Aan het eind van mijn jaar ging de faculteit er mensen van de onderwijskundige dienst bij betrekken die op professionele basis zulk soort dingen gingen doen, maar naar mijn mening deden wij het ook behoorlijk professioneel."

Professor Duparc vertelde ons vanochtend dat niet iedereen van het onderwijzend personeel het even fijn vond dat u ze zo dicht op de huid zat. Heeft u daar ooit wat van gemerkt?

"Ach ja, sommige docenten gingen klagen. Ik ging bijvoorbeeld wel eens naar een eerstejaarscollege om te kijken hoe dat was en dat werd niet op prijs gesteld. Waarschijnlijk kwam het over alsof ik ze aan het controleren was. Ik wilde weten hoe het er precies aan toe ging en dat klinkt erg idealistisch maar dat ben ik niet. Alles werd in uren ingedeeld: Zoveel uur voor dit, zoveel uur voor dat. Omdat we van 5 jaar naar 4 jaar teruggingen werd er stof geschrapt, maar sommige docenten probeerden dezelfde stof in kortere tijd te geven en gingen structureel een kwartier langer lesgeven. Als je dat over de hele breedte in de faculteit ziet gebeuren, dan moet je dat aan de orde stellen, waar dan vervolgens de docenten weer boos over werden. Ik heb dus ook nog een fikse ruzie gehad met Timman (het eerste, inmiddels overleden, erelid van CH, red.). Hij heeft toen een keertje heel demonstratief een college gegeven met zijn rug naar de studenten toe en heeft toen alles precies volgens het boekje gedaan; hij hield dan ook precies op tijd op. Een andere docent, volgens mij was dat professor Aarts (een ander erelid van CH, red.), nam een wekker mee naar college die precies na drie kwartier ging rinkelen. Het mooiste vond ik wel, maar daar ben ik zelf niet bij geweest, een incident in de lift: een paar mensen van Christiaan

Huygens stonden met een professor in de lift, en op een gegeven moment ging het over mij. Die hoogleraar zei toen: "Nou, als die Nijholt hier binnenkomt dan trap ik hem er zelf uit." Ach, later is het allemaal wel weer weggetrokken en echt vervelende uitingen kwamen maar van een paar mensen."

Vijfentwintig jaar geleden was Christiaan Huygens veel kleiner dan het nu is. Hield Christiaan Huygens zich toen behalve met onderwijskundige dingen ook nog met andere dingen bezig?

"Je had 'de excursie', de buitenlandse excursie dus, en dat was eigenlijk één van de weinige dingen. Het was voor veel mensen wel een reden om lid te worden van Christiaan Huygens, omdat je als lid goedkoper op die reis mee kon. In '72 hadden we een excursie naar Praag. Het was dan altijd gewoon een mooie gelegenheid om naar het buitenland te kunnen. Je zag ook dat de intekenlijsten overtekend waren. Verder waren er borrels, maar dat is pas goed op gang gekomen toen ze de kelder als borrelruimte gingen inrichten. Die kelder werd voorheen niet gebruikt, en door het in gebruik nemen van die kelder als vaste borrelruimte wisten de mensen wanneer er wat georganiseerd werd. Dat heeft wel meegeholpen om een soort verbondenheid te kweken, zowel tussen studenten als tussen medewerkers."

Nadat uw jaar bij CH er op zat, bent u afgestudeerd. Wat heeft u allemaal gedaan voordat u hier in Twente terecht kwam?

"Na m'n jaar bij CH ben ik inderdaad eerst afgestudeerd en vervolgens ben ik mijn afstudeerhoogleraar naar Twente gevolgd en ben ik daar researchassistent geweest. Vervolgens ben ik naar de Vrije Universiteit in Amsterdam gegaan om daar in zo'n 4 à 5 jaar te promoveren. Ik ben toen voor een half jaar naar Canada vertrokken en ben daarna driekwart jaar werkeloos geweest, zeg maar niet gebonden aan wat dan ook. Ik heb nog een tijdje in Nijmegen gezeten, om vervolgens weer naar Twente te gaan. Daarna ben ik 4 of 5 jaar professor bij de Universiteit Brussel geweest en uiteindelijk ben ik in Twente terechtgekomen. En daar zit ik nu nog steeds."

Het lijkt ons een mooie afsluiting van het interview. We lopen van het terrasje waar we de hele tijd hebben gezeten naar het biercafé 'De Beiaard', waar we nog even gezellig een speciaal biertje drinken. Vervolgens beginnen we aan de lange weg naar huis. Inderdaad, het is een behoorlijk stuk van Enschede naar Delft . . .

Edward Akerboom & Michel Meulpolder